

gøre ved det, og jeg vil rigtignok sige, at naar det ærede Medlem sagde, at han var en Ven af Operaen, saa kan Operaen sige: Herren bevare mig for mine Venner!

Ja, dermed skal jeg — om end ikke med største Begejstring, saa dog tvungen af Forholdenes Magt — anbefale at stemme for det Forslag, der nu foreligger, og som gaar ud paa, at Ministeren bemyndiges til at købe de to ofte omtalte Ejendomme.

Trier: At balancere mellem Æg skal være en overordentlig vanskelig Kunst og kræve megen Smidighed i Lemmerne. At tale om Kunst er i mange Tilfælde næsten som at balancere mellem Æg. Og at tale om Teatret som Ordfører for et politisk Parti er maaske den allervanskeligste Æggedans. Et politisk Parti er bygget paa politiske Grundtanker og holdt sammen af dem. Men Teatret har ikke meget med almindelig Politik at gøre — i hvert Fald ikke med den, der bringer de politiske Partier til Verden, — selv om der ogsaa er noget, der hedder Teaterpolitik, og Lidenskaberne kan rase i den lige saa stærkt som i anden Politik. Man kan derfor ikke gaa ud fra, at der i et politisk Parti nødvendigvis er nogen født Enighed om Teater og Teaterforhold og Teatrets Forhold til Befolkningen og Samfundet, om disses Krav til Teatret og Teatrets Krav til Gængæld.

En Politiker ser maaske begejstret paa den Kunst, der fra Scenen træder ham i Møde, den Kunst, der puster et ejendommeligt og selvstændigt Liv i en Digters Værk, giver det Kød og Blod, giver det Sjæl og Legeme, skaber Menneskeskikkelser, der har Livets Virkelighed i sig og afspejler Tider og Tanker. Skuespilleren, siger han maaske, er den Kunstner, der arbejder i det mest levende Stof, han maler ikke med Pensel, han hugger ikke med Mejsel, og dog er han baade Maler og Billedhugger; hans levende Skikkelser giver Tilskuerne et forklarende Billede af Livet, naar hans Kunst er ægte. Han fortolker Digterværket og udvider ved den Fortsættelse, han skaber, Synskredsen hos den, der med aabne Øjne og Øren optager Indtrykket af hans Kunst i sig. Derfor hører han til dem, der hjælper menneskelig Udvikling og Kultur frem og gør Livsfortsættelsen dybere.

En anden Politiker siger maaske: En Skuespiller — hvad er han egentlig? En Skinnets Helt, en Gøgler, der aldrig rigtig bliver til Menneske, fordi han bestandig kun lever i den Rolle, han giver. Om Mandagen er han en Menneskenes Velgører, om

Tirsdagen en Skurk, om Onsdagen er han i Begejstringens syvende Himmel, om Torsdagen føler han sig forladt af Guder og Mennesker. Skuespilkunsten er en farlig Kunst, fordi den hos sine Udøvere og gennem dem hos Tilskuerne gør Livet til lutter ustadigt vekslende Stemninger uden Rod i deres eget Jeg. Den gør dem til daarlige Mennesker og daarlige Borgere. Jeg husker en Højskoleforstander, der tordnede løs mod Teatret som en Spilfægteriets Verden, der satte det personlige Sjæleliv i Vove.

En tredje Politiker siger maaske: Skuespilkunsten, hvor den er ægte Kunst, er som al Kunst et Opdragelsesmiddel, som skal bæres oppe af Staten, ligesom al højere Dannelse har sin Støtte i denne, og dens Virkninger skal helst kunne komme alle Statens Borgere, høje og lave, til gode. I det gamle Athen fik Borgerne jo endda Penge af det offentlige formodentlig for at kunne gaa i Teatret. I vore Dage indskrænker man sig paa visse Steder til, at Lovgiverne for til Bunds at kunne vurdere Teatrets Betydning og kontrollere dets Virksomhed faar gratis Adgang til det.

Skru dig ikke op, udbryder saa maaske en ny Deltager i Ordsnittet, Teatret er en Forlystelsesanstalt, hvor Folk kan tilbringe nogle Aftentimer, og hvor Fornøjelsen ikke altid er lige stor, og det kan dog ikke være Statens Opgave at betale Folks Fornøjelser. Vil de mere sig, saa maa de selv punge ud.

Stop lidt, afbryder maaske en femte, du har Ret i, at Teatret kun er til Forlystelse, trods alt, hvad der siges om „Ej blot til Lyst“, men i det gamle Rom mente man jo dog netop ud fra denne Betragtning, at det offentlige burde sørge ikke blot for „panem“, men ogsaa for „circenses“, ikke blot for Brød, men ogsaa for Skuespil. Naar Folk morer sig, saa tænker de ikke paa at gøre Ulykker.

Lad Kommunen saa betale, indskyder en, det er dog dens Borgere, oven i Købet maaske kun „the upper ten thousands“ af dem, der overhovedet kommer i et Teater, hvor der kan være Tale om Kunst. — Ja, men nu *har* vi et Statsteater, siger den næste mildt formanende, det er Bærer af en Tradition, det er knyttet til Folkets Fortid, det har set dets Taarer flyde og hørt dets Latter runge. Forsvinder det, vil det være et Brud med dyrebare Erindringer. Her i Landet er Navnet „Den danske Skueplads“ blevet til et klassisk Navn, som fremdeles har Krav paa at leve gennem levende Kunst.

Saa lad Staten holde sig til „den